

Sygn. akt II Ka 745/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Tadeusz Bizior

Sędziowie: SO Urszula Zwolak (spr.)

SO Andrzej Sak

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Marka Sowcy

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 roku

sprawy **S. Ł.**

oskarżonego z art. 279§1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 26 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 43/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce błędnie podanej daty zatrzymania oskarżonego „7 grudnia 2012 r.” wskazuje, iż oskarżony był zatrzymany w dniu 7 stycznia 2013 roku i rzeczywiste pozbawienie wolności w tym dniu podlega na podstawie art.63§1 kk zaliczeniu na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny ;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś wydatkami w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt II Ka 745/13

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Prokurator Rejonowy w Zamościu oskarżył **S. Ł.** o to, że:

daty bliżej nieustalonej w grudniu 2012 roku w B. woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do niezamieszkałego budynku w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu desek zabezpieczających okno budynku, wszedł do wnętrza skąd ze ściany pokoju zabrał w celu przywłaszczenia kable instalacji elektrycznej wartości 200 zł oraz żyrandol wartości 50 zł czym spowodował łączne straty w wysokości 250 zł na szkodę H. R. (1) oraz H. R. (2)

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k..

Sąd Rejonowy w Zamościu wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 roku wydanym w sprawie IIK 43/13 uznał oskarżonego **S. Ł.** za winnego tego, że

daty bliżej nieustalonej w grudniu 2012 roku w B. woj. (...) dokonał kradzieży z włamaniem do niezamieszkałego budynku w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu desek zabezpieczających okno budynku, wszedł do wnętrza skąd ze ściany pokoju zabrał w celu przywłaszczenia kable instalacji elektrycznej wartości 200 zł oraz żyrandol wartości 50 zł czym spowodował łączne straty w wysokości 250 zł na szkodę H. R. (1) oraz H. R. (2)

tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. Ł. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz H. R. (2) kwoty 250 złotych;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu S. Ł. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 7 grudnia 2012 roku przy czyn przyjął, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom kary grzywny;

zasądził od oskarżonego S. Ł. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 370 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Zamościu.

Na podstawie art. 425 i 444 k.p.k. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zaś w oparciu o treść art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 63 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 7 grudnia 2012 roku, w sytuacji gdy z protokołu zatrzymania wynika, że oskarżony był zatrzymany w dniu 7 stycznia 2013 roku.

Podnosząc ten zarzut skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie prawidłowej daty rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. 7 stycznia 2013 roku i zaliczenie jej na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny.

Uzasadnienie prawne:

Wniosek apelacji jest trafny i wskazanie w zarzucie, iż Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny, nie ten dzień, w którym oskarżony był rzeczywiście zatrzymany, jest zasadne, natomiast podniesienie w zarzucie jakoby ten błąd stanowił obrazę prawa materialnego jest chybione.

Skoro skarżący wskazuje, że błędne wskazanie dnia zatrzymania oskarżonego wynika z treści protokołu zatrzymania go, to jest to typowy błąd w ustaleniach faktycznych. Bowiem Sąd Rejonowy błędnie ustalił, iż zatrzymanie miało miejsce w dniu 7 grudnia 2012 roku, a nie jak było w rzeczywistości, w dniu 7 stycznia 2013 roku. Ustalenie, w jakim dniu oskarżony był zatrzymany jest kategorią odnosząca się do ustaleń faktycznych, nie zaś, jak podnosi prokurator w zarzucie apelacji, do zastosowania prawa materialnego. Wobec powyższego prokurator w rzeczywistości skarży nie obrazę prawa materialnego – art. 438 pkt 1 k.p.k., jak wskazał w apelacji, lecz podnosi błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący prawidłowego ustalenia daty zatrzymania oskarżonego.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie musi dotyczyć ustaleń w zakresie przebiegu i znamion samego przypisanego oskarżonemu czynu, lecz może wskazywać na błędy w ustaleniach faktycznych odnoszące się do innych orzeczeń niezbędnych w treści wyroku, jak zaliczenia, środki karne itp., a w tym przypadku co do konkretnej daty zatrzymania oskarżonego podlegającej zaliczeniu na poczet orzeczonej kary grzywny.

Analiza treści orzeczenia o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego na poczet orzeczonej wobec niego kary grzywny, w świetle treści art. 63 § 1 k.k. wskazuje, że w zakresie zastosowania prawa materialnego (brzmienia przepisu) Sąd Rejonowy błędu nie popełnił. Błąd dotyczy oczywiście faktu, że zaliczono zatrzymanie nie w tym dniu, w którym ono rzeczywiście miało miejsce. W tym przypadku, Sąd Rejonowy przepis materialny zastosował prawidłowo.

Obraza prawa materialnego może polegać albo na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, albo zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub też na niezastosowaniu określonego przepisu wówczas, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. (postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2012 r., IIKK 330/12, opubl. Prok. i Pr.-wkl. 2013/3/13).

Kończąc powyższe dywagacje, należy stwierdzić, iż złożenie przez prokuratora apelacji doprowadziło do zmiany wyroku w zaskarżonym zakresie, poprzez wskazanie w miejsce błędnie podanego dnia 7 grudnia 2012 roku, prawidłowo dnia 7 stycznia 2013 roku, tj. dnia zatrzymania oskarżonego jako tego, okresu który faktycznie podlegać winien zaliczeniu na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny w sposób wskazany w treści zaskarżonego wyroku, tj. przy przyjęciu, że ten dzień zatrzymania równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny. Miał więc rację prokurator skarżąc wyrok w tym zakresie, bowiem wyrok korekty apelacyjnej wymagał.

Sąd Okręgowy przeprowadził również analizę treści pozostałej, niezaskarżonej części wyroku i jego uzasadnienia oraz sposobu procedowania w przyzmacie art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., nie stwierdziwszy w tym zakresie żadnych uchybień i błędów, wobec czego w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., przy zastosowaniu zasad słuszności, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, bowiem konieczność przeprowadzenia tego postępowania była wynikiem popełnienia błędu przez sam Sąd Rejonowy, a oskarżony w żadnym stopniu nie przyczynił się do powstania tych kosztów, a poza tym oskarżony jest bezrobotny i nie posiada majątku. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. Sąd wskazał, że wydatkami postępowania odwoławczego obciąża w całości Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.